

Poletni večer.

vedno bolj pojenjuje dnevna vročina. Zadnji žarki zahajajočega solnca medlo obsevajo vrhove vitkega drevja in snežnobelega glave gorâ.

Na zahodni strani okrog solnca je nebo jasno, čisto kot zlato. Tiha otožnost je razlita po vsem nebu . . . Vse čuti, da gre solnce za gore, vse hrepeni po njem, dasiravno je vsaka stvarica izmučena na smrt in komaj čaka, da jo zaziblje spanje v najslajši sen.

Neznatni oblaki stoje blizu zahajajočega solnca kakor čolniček sredi širnega morja. Mirno stoje kot bi bili zamaknjeni v morje svetlobe. Škrlatna večerna zarja jih obseva, da so podobni rdečemu licu nedolžnega otroka, ko se zave prvega greha . . .

Toda vedno bolj se pomika zlata obla proti zatonu. Že se začne skrivati in kmalu se popolnoma skrrije za strme vrhove belih velikanov.

Lahen veter zapihlja od zahoda, kakor bi ga bilo pregnalo solnce iz skritega kota.

Drevje skrivnostno zašumi v nastopajoči mrak.

Na polje začne legati pajčolanasta megla. Ptički, ki so veselo čivkali ves dan, malo potihnejo. Le semtertja se oglasi še kateri z otožnim, pojemajočim glasom.

Na vasi se oglase zvonovi. Otročad se preganja okrog hiš in leta po rosni, hladni travi gologlava in bosonoga.

Po belih cestah se vrste težki vozovi. Kmetje vozijo žito domov, žanjice pa stopajo v glasnih pogovorih za vozovi.

Mrak nastopa bolj in bolj. Na nebu se jamejo prikazovati svetle zvezde, ki se leskečejo in utrinjajo. Med njimi pa plove mesec, ki medlo razsvetljuje zemljo.

V zvoniku se oglasi zvon. Najprej zapoje veliki, za njim mali, tako otožno, tako milo in lepo, da se mora človek spomniti na trenutek, ko bo zazvonilo njemu ravno tako milo, mehko . . . A takrat pa on ne bo slišal . . . Drugi bodo poslušali te mile glasove in govorili: „Bog mu daj večni mir in večna luč naj mu sveti!“

O zvonjenju se sliši iz hiš pobožna molitev, ki kipi iz nepokvarjenih src. Pred hišami sede starčki in stare ženice, ki tudi sklepajo roke k molitvi . . .

S sklonjeno glavo izrekajo besede: . . . „Zdaj in ob naši smrtni uri!“

In na koncu molitve, ko drugi vsi sklenejo in zopet hite delati, sedé še stari možje in ženice pred hišami tiho in s pobešeno glavo.

Njim že pojenjuje večer življenja in kmalu bo tu noč, ki jih popelje v večnost. Ob spominih na tisti trenutek pa postane vsakdo zamišljen, posebno še oni, ki ima pred seboj dolgo preteklost. Vsakega skrbi temna,

nejasna bodočnost, ki leži pred njim, ki določuje našo večno srečo in nesrečo.

In ko gleda človek zahajajoče solnce, ali pojemujočo naravo, kako hitro se mu posili spomin na čas, ko se bo tudi on ločil od sveta, na katerega je pa še tako zelo navezan, o katerem si pogosto domišlja, da je njegov raj.

O, da bi se večkrat zvečer ob solnčnem zahodu človek spomnil tudi na življenja večer in na odhod s tega sveta, v neznano deželo, iz katere ni vrnitve . . .

Taras Vasiljev.

Prišel čas je senokosa . . .

Prišel čas je senokosa,
Trava dozorela je;
Ko je pala hladna rosa,
Kmet prispel iz sela je.

In nabrusil je z oslenco
Smrtonosni kósici;
Slednjo je končal cvetico
Že v jutranji rosici.

Pa je zjutraj priletela
Tresorepka pit rosó,
Pa je skoro omedlela,
Ko je zrla vse mrtvó . . .

Slavko Slavič.

Kosci kosijo.

Kosijo kosci rožice,
Aj, rožice ubožice,
In zraven pesni pevajo,
In srca si ogrevajo . . .

In rožice solzijo se,
A kosci veselijo se
Ter vriskajo čez širno plan,
Veseli, kot pomladni dan.

Vetrovi suhi pihajo
In rožice usihajo,
Pa fantiči se smejejo,
In vetri dalje vejejo . . .

Zvonimir.

